

Antoni Muracki, Za blisko stoisz

A może we mnie znowu rośnie las
Spalony las tysiąca twarzy
A każda twarz zdarza się raz
I nigdy już się nie wydarzy
Więc dopóki nawija się nic
Niech szumią we mnie liście
To przecież takie proste - być
Choć takie trudne istnieć

Na ściętym drzewie
Nie widzę słońca
Za blisko drzewa
Za blisko stoisz

A może we mnie znowu płynie rzeka
I myśli czysty strumień
Co dokąd płynie nie docieka
Który nie musi wciąż rozumieć
Czy pozostanie wąwóz czy szczelina
Czy tylko ludzki piach
To w końcu nie tak ważne - gdzie dopłynę
Wiele ważniejsze - jak

A fale giną
W przybrzeżnej trzcinie
Za blisko brzegu
Za blisko płynę

Ponoć istnieją kolce bez róży
Tak jak istnieje miłość bez słów
Dziękuję że zostałaś dłużej
Na kilka wspólnych snów
A czas zacięra rysy naszych twarzy
Miłości topi lód
Zimne spojrzenie może sparzyć
Odbity w szybie chłód

A miłość tonie
A miłość boli
Za blisko szyby
Za blisko stoisz